



מ"ת 8347/04/14 - רחאב שירין מחמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 8347-04-14 פרקליטות מחוז ירושלים פלילי נ' מחמד(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת נאוה בן אור
המבקשת

רחאב שירין מחמד
על ידי ב"כ עו"ד מיכל פומרנץ

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), עו"ד נועה
עזרא

החלטה

בקשה לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרה של המבקשת עד לתום ההליכים נגדה.

1. נגד המבקשת תלוי ועומד כתב אישום, המייחס לה ולאחיה, מדחת עיסאווי (להלן: **מדחת**), עבירות של מגע עם סוכן חוץ, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת ואיסור פעולה ברכוש למטרות טרור. כתב אישום מקביל הוגש נגד מספר עורכי דין, שפעלו בשירות משרדו של מדחת.

באופן כללי ייאמר, כפי שפורט בהרחבה בהחלטות המעצר הראשונות, כי בבעלותו של מדחת משרד המכונה "משרד אל-קודס לשירות חוקתי ומסחר". במהלך חודש מרץ נעצרו מדחת והמבקשת, כמו גם עורכי הדין שעבדו בשליחותם. על פי המתואר באותן החלטות, עורכי הדין נשלחו על ידי מדחת והמבקשת לבקר אסירים ביטחוניים הכלואים בבתי כלא שונים ברחבי הארץ, ולהעביר להם אגרות שונות שהכילו, בין היתר, מסרים ארגוניים בין אסירי החמאס הכלואים בינם לבין עצמם ובין האסירים הללו לבין הארגון שמחוץ לכלא. בדרך זו נשמר הקשר ונשתמרה הזיקה הישירה בין מפקדת החמאס בכלא לבין הארגון שמחוצה לו. כך, למשל, הועברו מסרים שתכליתם תיאום שביתות רעב בבתי הכלא ומסרים מקודדים.

2. מדחת נעצר עד לתום ההליכים נגדו בהחלטתי מ- 1.5.14. עורכי הדין, שהועמדו לדין בכתב אישום נפרד, שוחררו על ידי בתנאים מגבילים בהחלטה מ- 23.4.14, לאחר שמצאתי כי קיימות ראיות לכאורה נגדם, אולם טיב



מעורבותם בעבירות המיוחסות להם מאפשר שחרורם בחלופה.

3. המבקשת נעצרה לצרכי חקירה ב- 6.3.14. בהסכמת באת כוחה דאז, הוריתי על מעצרה עד לתום ההליכים נגדה בהחלטה מ- 7.5.14. לאחר שהחליפה ייצוג, ביקשה באת כוחה לעיין מחדש בהחלטת המעצר ולקיים דיון במארג הראיות לכאורה. כך עשיתי, וב- 3.7.14 דחיתי את הבקשה.

באותה החלטה מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהנהגת החמאס בבתי הכלא בישראל כוללת אסירים מאלה שעורכי הדין נשלחו לבקדם מטעם המשרד שבבעלותו של מדינת, וכי המדובר באסירים השפוטים למספר רב של מאסרי עולם בשל פיגועי טרור קשים בהם היו מעורבים. עוד הוכח בראיות לכאורה כי העברת מסרים ארגוניים דוגמת אלה שהועברו בענייננו, בין אסירי החמאס לבין עצמם ובינם לבין הנהגת הארגון שמחוץ לכלא, הינה העורק הראשי באמצעותו מנהלת הנהגת החמאס את ענייניה בבתי הכלא. מאחר שנוהלי השב"ס אינם מאפשרים יצירת קשר בין אסירי החמאס בבתי הכלא לבין החוץ, השימוש בעורכי הדין הוא אחת הדרכים שנועדו להתגבר על האיסור ולאפשר העברת מסרים. כמו כן, אין חולק כי עורכי הדין שנשלחו לביקורים המדוברים מעולם לא ייצגו מי מן האסירים הללו ולא נתבקשו ליתן למי מהם ייעוץ משפטי.

בכל הנוגע למבקשת קבעתי, כי אל מול הכחשתה הגורפת במהלך חקירתה כל מעורבות בפרשה הנדונה, קיימות ראיות אובייקטיביות כמו מחקרי תקשורת ושיחות שהואזנו בהאזנת סתר, כמו גם הודעות של מעורבים אחרים, המפלילות אותה, לכאורה, בעבירות המיוחסות לה. המסקנה אליה הגעתי היא, שבידי המשיבה ראיות לכאורה המצביעות על פעילות אינטנסיבית של המבקשת בפרשה נשוא כתב האישום, על כך שהיא ניהלה את פעילות המשרד ביחד עם אחיה או בשמו (בעת שהיה במאסר בגין עבירות בטחוניות קודמות שביצע), ועמדה בקשר עם גורמי החמאס ברצועת עזה על מנת להביא לידי העברת מסרים ארגוניים בין אסירים ביטחוניים הכלואים בישראל, כאמור לעיל.

להבדיל מעורכי הדין שפעלו בשליחות המבקשת ואחיה, מצאתי כי המבקשת הייתה מעורבת ישירות בקשר עם גורמי החמאס האמורים ובהפעלת רשת הביקורים המתוארת בכתב האישום. בנוסף, להבדיל מעורכי הדין, לחובתה של המבקשת הרשעה קודמת בעבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור וקבלת דבר במרמה, שבוצעה על רקע דומה. בשל אותה הרשעה נדונה המבקשת בשעתו לעונש מאסר בן שנה.

נוכח כל אלה קבעתי כי לא ניתן לשקול חלופת מעצר בעניינה של המבקשת.

4. ערר שהגישה המבקשת על החלטתי זו לבית המשפט העליון (בש"פ 4987/14, כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין) נדחה, ובית המשפט העליון קבע כי גם אם חלקה של המבקשת בניהול המשרד היה קטן משל אחיה, הכחשתה הגורפת במשטרה ועברה הפלילי מטים את הכף למסקנה בדבר מסוכנותה, כי המדובר בעבריינות על רקע אידיאולוגי וכי יש בכך כדי להקים עילת מעצר סטטוטורית.

5. בזמן שחלף, האריך בית המשפט העליון את מעצרה של המבקשת מעבר ל- 9 חודשים, פעמיים. בפעם האחת



ב- 4.1.15 כב' השופט נ' הנדל, ובפעם השנייה ב- 27.4.15 (כב' השופט ח' מלצר).

6. פרשת התביעה עומדת להסתיים בימים אלה.

לטענת המבקשת, חל כרסום בראיות התביעה, באופן המצדיק עיון מחדש בהחלטת המעצר. בין היתר היא מפנה לכך שבעקבות הליך של עתירה לגילוי ראיה חסויה נמסרו לידי ב"כ המבקשת האזנות סתר בשבועות שקדמו למעצרה של המבקשת, מהן עולה כי בתקופה זו שוחחה רק עם אחיה ולא עם גורמים בעזה או עם עורכי דין המעורבים בפרשה, וזאת בניגוד לאחיה. עוד נטען, כי מעדויות עדי התביעה (עורכי הדין שפעלו בשליחות המשרד) עולה, כי המבקשת חדלה להיות פעילה במשרד מיוזמתה, החל מן היום בו שוחרר אחיה מדחת מן המאסר בו היה נתון, היינו בדצמבר 2013. כך גם עולה מן העדויות, לפי הטענה, כי המבקשת פעלה שלא ממניע אידיאולוגי אלא רק כ"טובה" לאחיה, בעת שהיה נתון במאסר. ולבסוף טוענת היא כי נאשמים שהואשמו בעבירות דומות שוחררו לחלופות מעצר, בין בהחלטות של בתי הדין הצבאיים ובין בהחלטה של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט י' ליפשיץ, במ"ת 11947-04-14), וכי עבור הזמן יש בו כדי להקהות את עוקצה של המסוכנות המיוחסת למבקשת.

7. לא נמצאה לי עילה לשנות מהחלטתי מ- 7.3.14.

עיון בטענות ב"כ המבקשת מלמד, כי לא חל שינוי משמעותי בראיות לכאורה, והיא אף הודתה בכך במהלך הדיון בעל פה בבקשה (עמ' 68 לפרוטוקול מ- 12.4.15, ש' 17). ואכן, העובדה שבמהלך עדותם בבית המשפט ביקשו עורכי הדין הנאשמים באותה פרשה להמעיט מחלקה של המבקשת, לציירה כמי שאך "מילאה מקום" עד שישתחרר אחיה מן הכלא, כ"טובה" עבורו, בניגוד למה שמצטייר מהודעותיהם המפלילות במשטרה, אינה בבחינת כרסום משמעותי בראיות ראשית, אין חולק כי פעילותה של המבקשת השתרעה על פני תקופה בת שנה וחצי לפחות. המדובר בפרק זמן משמעותי. שנית, כמצטייר מהאזנות הסתר וממחקרי התקשורת, המבקשת עמדה בקשר ישיר עם פעילי חמאס בעזה, בין היתר עם "מרכז נור", הפועל ברצועת עזה ואשר הוכרז על ידי שר הבטחון כהתאגדות בלתי מותרת. מנגד עומדת, כאמור, הכחשתה הגורפת של כל היכרות עם מרכז נור או עם מישהו בכלל ברצועת עזה. ושלישית, בחדר השינה של המבקשת נתפסו שלוש אגרות המיועדות לאסירים בטחוניים, והמכילות תכנים ארגוניים כגון אגרת המודיעה על מועד תחילתה של שביתת רעב מתוכננת (כפי שאכן ארע), ועוד. הדברים מפורטים בהחלטתי מ- 7.3.14. וכדברי בית המשפט העליון:

"על פי המקובל, בקשה לעיון חוזר תתקבל רק כאשר: "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות, או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (ראו: סעיף 52(א) לחוק המעצרים). בנוגע למקרים שבהם הבקשה לעיון חוזר מוגשת בהסתמך על "כרסום" בתשתית הראייתית נקבע כבר בעבר כי יש להצביע על כרסום מהותי, שיש בו כדי "הפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזכויו עולים על הסיכויים להרשעתו" (ראו: בש"פ 4794/95 שאבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.8.1995); ראו גם: 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי [פורסם בנבו] (12.7.2012); בש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.1.2014)) (בש"פ 90/15 דבש נ' מדינת ישראל (2.3.2015))



לא מצאתי כי הבקשה מבססת טענה ל"כרסום" בראיות, ההופך את הקערה על פיה, כאמור לעיל.

8. אשר לטענה לפיה מעורבים אחרים בפרשות דומות שוחררו הרי שעיון בהחלטות אלה מלמד, כי המדובר במי שלא נרשמו לחובתם הרשעות קודמות או במי שנמצאה חולשה מסוימת בראיות לכאורה נגדו.

9. ולבסוף אפנה להחלטתו של כב' השופט מלצר מ- 27.4.15 הנזכרת לעיל, בגדרה קבע כי עבור הזמן אין בו כדי להטות בשלב הזה את הכף לעבר העדפת שיקולי הפרט על פני האינטרס הציבורי.

נוכח כל אלה, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא את העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ה, 30 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.